

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 29Sp/2/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5012200011
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Šobichová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2012:5012200011.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v konaní pred samosudkyňou JUDr. Erikou Šobichovou, v právnej veci navrhovateľa: JUDr. G. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. D. XX, XXX XX O., právne zast. JUDr. Milanom Klobušiakom, advokátom, so sídlom O., C. X, proti odporcovi: Slovenská advokátska komora SR, so sídlom Kolárska 4, 813 42 Bratislava, právne zast. JUDr. Evou Bušovou, advokátkou, so sídlom v J., P. X, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Slovenskej advokátskej komory č. 4718/11 z 11. novembra 2011, takto

rozhodol:

Krajský súd v Žiline rozhodnutie odporcu č. 4718/11 zo dňa 11. 11. 2011

potvrďuje.

Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriзнаva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozhodnutím odporca podľa § 71 ods. 2 písm. b) a § 3 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii nezapísal navrhovateľa do zoznamu advokátov vedeného Slovenskou advokátskou komorou. Svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že navrhovateľ podal dňa 14. októbra 2011 opätovnú žiadosť o zápis do zoznamu advokátov, ku ktorej priložil rozsudok Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1T/111/2011-5598 z 5. 10. 2011, právoplatný a vykonateľný dňa 5. októbra 2011, ktorým súd schválil okrem iných aj dohodu o vine a treste uzavretú 5. októbra 2011 na OP v Ružomberku medzi JUDr. G. T., ktorý sa dopustil trestného činu nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona vtedy platného a účinného, ktorého sa mal dopustiť tak, že spolu s ďalšími spoluobvinenými mali od presne nezistenej doby najmä od začiatku roka 2005 do 9. septembra 2005 si na nezistených miestach kraja Žilina, najmä okresov Žilina, Martin, Ružomberok a Liptovský Mikuláš rôznym spôsobom zadovážovali rôzne druhy omamných a psychotropných látok, najmä metamfetamín (pervitín), ktorý je uvedený v II. skupine psychotropných látok v zozname omamných a psychotropných látok zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších zmien a doplnkov a rastliny rodu Cannabis (konopa) uvedené v I. skupine omamných látok v zozname omamných a psychotropných látok zákona č. 139/1998 Z. z., ktoré prechovávali v mieste svojho trvalého bydliska alebo svojho pobytu v úmysle získať finančný prospech tieto látky predávali ďalším osobám, pričom metamfetamín si zadovážovali aj tým spôsobom, že G. C. spoločne s I. T. v presne nezistenom čase mesiacov marec a august 2005 na chate v G. P., okres B. C. a v rodinnom dome popisné č. 207 v obci B. M., okres O. najmenej dvakrát vyrobili nezistené množstvo psychotropnej látky metamfetamín, po jej vyrobení G. C. zaplatil I. T. finančnú hotovosť v nezistenej výške, G. C. časť vyrobeného metamfetamínu sám predával ďalším osobám, časť postupne odovzdával k predaju P. A., O. P. a C. Y., ktorí metamfetamín predávali a sprostredkovali najmä v B. C., v B. Y. a okolí ďalším osobám, O. M., C. M., Ing. G. T. a JUDr. G. T., ktorí metamfetamín predávali a sprostredkovali najmä v O., v K. T. a ich okolí ďalším osobám, všetci časť peňazí odovzdávali G. C., časť si nechali pre vlastnú

potrebu, častokrát si pri zadovážovaní, predaji a sprostredkovaní metamfetamínu boli vo vzájomnom kontakte a tak isto za to, že obvinení JUDr. G. T. a Ing. G. T. 21:55 hod. dňa 9. 9. 2005 prechovávali v mieste svojho trvalého bydliska v rodinnom dome č. 63 na ulici T. D. v O. rastlinu rodu Cannabis v celkovej hmotnosti 274,904 g, z čoho je možné pripraviť 554 základných dávok. Za uvedené konanie bol navrhovateľ odsúdený na peňažný trest vo výmere 10.000,- € s tým, že mu bol uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov nepodmienečne. Navrhovateľ peňažný trest zaplatil dňa 11. októbra 2011. Odporca poukázal na ust. § 3 ods. 1, § 3 ods. 4 Zákona o advokácii, pričom poukázal na to, že nespochybňuje skutočnosť, že na navrhovateľa sa podľa právneho poriadku hľadí akoby nebol odsúdený vzhľadom na skutočnosť, že riadne vykonal uložený trest, avšak odporca mal za to, že ak bolo komore zákonom uložené skúmať bezúhonnosť na základe odpisu z registra trestov, má komora právomoc pri posudzovaní bezúhonnosti skúmať aj okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu trestných činov, ktoré boli zahladené, resp. pri ktorých sa po vykonaní za ne uloženého trestu na páchatel'a hľadí akoby nebol odsúdený. Ďalej odporca uviedol, že ust. § 3 ods. 4 Zákona o advokácii nemožno vykladať zúžene s prihliadnutím len na skutočnosť, že v prípade riadneho výkonu uloženého peňažného trestu sa na páchatel'a hľadí akoby nebol odsúdený. Bezúhonnosť je potrebné vykladať zo širšieho hľadiska a predsedníctvo dospelo k záveru, že charakter trestnej činnosti, ktorú navrhovateľ v dohode o vine a treste priznal, preukázateľne odôvodňuje záver o pochybnostiach v oblasti bezúhonnosti. Podľa rozsudku Okresného súdu Ružomberok sa navrhovateľ dopustil úmyselného spáchania trestného činu, pričom druh a charakter trestnej činnosti hodnotilo predsedníctvo ako závažné a preukázateľné spochybnenie bezúhonnosti navrhovateľa s tým, že táto skutočnosť spochybňuje preukázateľne, že bude čestne a svedomito plniť povinnosti vyplývajúce advokátovi zo Zákona o advokácii.

Proti predmetnému rozhodnutiu podal navrhovateľ návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Poukázal na to, že bol odsúdený za trestný čin podľa ust. § 187 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť v roku 2005 k peňažnému trestu a odsúdenie má navrhovateľ zahladené. Rozhodnutie odporcu je arbitrárne a nemá oporu v zákone. Zákona o advokácii podľa názoru navrhovateľa ani iný žiadny zákon neukladá odporcovi nič skúmať. Bezúhonnosť preukazuje žiadateľ odpisom z registra trestov. Komora nie je oprávnená skúmať okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu trestného činu. Okolnosti spáchania trestného činu sú ako okolnosti prípadu pojmom výlučne trestného práva a Trestný poriadok umožňuje hodnotiť okolnosti prípadu len orgánom činným v trestnom konaní a súdu. Nesúhlasí s názorom odporcu so spochybnením, že nebude vykonávať povinnosti advokáta čestne a svedomito v zmysle ust. § 3 ods. 4 Zákona o advokácii. Podľa jeho názoru výklad zákona patrí len súdu. Podľa jeho názoru bolo potrebné, resp. je potrebné vysporiadať sa s ust. § 3 ods. 3 a § 3 ods. 4 Zákona o advokácii. § 3 ods. 3 Zákona o advokácii je jednoznačný, pokiaľ je odsúdenie za trestný čin zahladené a nejedná sa o trestný čin s nulovou toleranciou, považuje sa žiadateľ o zápis pre účely Zákona o advokácii na neodsúdeného. Ide o to, či komora môže rozhodnúť, že takéhoto uchádzača aj tak nezapíše a svoje rozhodnutie zdôvodní ust. § 3 ods. 4 zákona. Podľa názoru navrhovateľa pri gramatickom výklade bezúhonný na účely tohto zákona nie je ani ten, treba podľa neho vychádza z toho, že ani je spojka priradovacia, ktorá vyjadruje zlučovací vzťah v záporných vetách. Potom možno vyjadriť text zákona takto: bezúhonný nie je ten, kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a odsúdenie nemá zahladené, ani ten, kto bol právoplatne odsúdený za obzvlášť závažný zločin, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestný čin prijímania úplatku, trestný čin podplácania a trestný čin nepriamej korupcie, aj keď mu bolo odsúdenie za taký trestný čin zahladené alebo na ktorého sa hľadí, ako keby nebol za taký trestný čin odsúdený podľa osobitného predpisu, ani ten, u koho je u neho preukázateľné spochybnené, že bude čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta. Je evidentné, že pre účely bezúhonnosti upravuje Zákona o advokácii tri rozdielne skutkové okolnosti, prvé dve sú skutkové okolnosti, ktoré majú pôvod v Trestnom zákone a Trestnom poriadku a tretia skutková okolnosť má iný ako trestný pôvod. Tak isto poukázal aj na dôvodovú správu k Zákone o advokácii k § 3 ods. 3 zákona a k § 3 ods. 4 Zákona o advokácii. V zmysle ust. § 3 ods. 3 zákona trestným činom súvisiacim s výkonom advokácie môže byť napr. vyzradenie utajovanej skutočnosti podľa § 107 Trestného zákona, ktorú sa advokát dozvedel pri výkone advokácie a ktorú následne vyzradil, poškodenie finančných záujmov Európskych spoločenských podľa § 126a Trestného zákona, ak finančné záujmy ES poškodil v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, trestný čin podľa § 251a tým, že ukryje alebo na seba alebo iného prevedie čo i z nedbanlivosti vec väčšej hodnoty, ktorá bola získaná trestným činom spáchaným inou osobou v súvislosti s poskytovaním právnych služieb alebo spáchanie trestného činu podľa § 255a pri výkone advokácie. V prípade obzvlášť závažného úmyselného trestného činu, trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestného činu prijímania úplatku a inej

nenáležitej výhody, trestného činu podplácania a trestného činu nepriamej korupcie bezúhonným nie je aj ten, komu bolo odsúdenie za takýto trestný čin zahladené, alebo na ktorého sa hľadí, akoby nebol pre takýto trestný čin odsúdený podľa osobitného predpisu. Vo vzťahu k § 3 ods. 4 zákona dôvodil tak, že vyspelá občianska spoločnosť nemôže vkladať dôveru aj do takých osôb, ktoré síce neboli potrestané, ale na druhej strane nie sú schopní dodržiavať bežné pravidlá správania, zásady spolužitia a morálne princípy. Z uvedeného dôvodu je potrebné rozšíriť pojem bezúhonnosť aj na také javy a činnosti, ktoré nie sú spojené s trestnou zodpovednosťou, ale sú v rozpore s etickými hodnotami spoločnosti ako sú česť, dobrá povesť a dôstojnosť. Ide najmä o výtržníctvo alebo iné formy nevhodného správania sa na verejnosti, nadmerný sklon k alkoholu a iným návykovým látkam, opilstvo, náchylnosť k hazardným hrám alebo gamblerizmus a iné negatívne spoločenské javy. Úmysel zákonodarcu bol teda jednoznačný, ust. § 3 ods. 4 zákona o advokácii postihuje netrestnú činnosť žiadateľa. Preto nie je podľa práva subsumovať trestnú alebo prípadnú trestnú činnosť žiadateľa pod ust. § 3 ods. 4 zákona. Trestný čin, za ktorý bol navrhovateľ odsúdený nepatrí medzi tie trestné činy, ktoré by podľa § 3 ods. 3 Zákona o advokácii predstavoval trvalú prekážku straty bezúhonnosti aj po zahlodení trestu. Tým, že trest vykonal sa hľadí sa na neho ako keby nebol odsúdený a spĺňam požiadavku § 3 ods. 3 Zákona o advokácii na bezúhonnosť. Ku vzťahu k ods. 4 Zákona o advokácii mu nie je známa žiadna skutočnosť, ktorá by ovplyvňovala jeho bezúhonnosť z inej ako trestnej činnosti. Zo zákona sa na navrhovateľa hľadí ako na neodsúdeného a trestný čin, za ktorý bol odsúdený nepredstavuje trvalú prekážku bezúhonnosti, a preto nemôže byť zákonnou prekážkou pre výkon advokácie. Poukázal na to, že je stále zamestnaný ako advokátsky koncipient a podmienky bezúhonnosti pre výkon práce koncipienta naďalej navrhovateľ spĺňa, a teda nekonala Slovenská advokátska komora žiadne kroky pre jeho vylúčenie, resp. pozastavenie činnosti koncipienta. Predsedníctvo Slovenskej advokátskej komory neuviedlo, ktoré ustanovenie zákona ju oprávňuje k posudzovaniu skutkových okolností, za ktorých prišlo k spáchaniu trestného činu a taktiež neuvádza, o ktoré konkrétne skutkové okolnosti oprelo svoje rozhodnutie. Aj z tohto dôvodu je rozhodnutie predsedníctva Slovenskej advokátskej komory nezákonné a nie je možné ho preskúmať, lebo odvolací orgán nie je schopný posúdiť, na základe akých právnych úvah a z ktorej zákonnej normy vychádzalo predsedníctvo Slovenskej advokátskej komory pri svojej rozhodovacej činnosti. Navrhovateľ zdôraznil, že Zákon o advokácii vylučuje zápis do zoznamu advokátov doživotne len pre trestné činy uvedené v § 3 ods. 3 zákona. Pri ostatných trestných činoch zákon nepripúšťa znemožniť žiadateľovi zápis do zoznamu advokátov po zahlodení odsúdenia. Vzhľadom na uvedené žiadal predmetné rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odporcovi na ďalšie konanie.

Odporca podal k opravnému prostriedku písomné vyjadrenie podaním zo dňa 8. 2. 2012, žiadal, aby súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Poukázal na to, že bezúhonnosť je upravená v § 3 ods. 3 a v § 3 ods. 4 Zákona o advokácii. Predsedníctvo Slovenskej advokátskej komory pri rozhodovaní o žiadosti navrhovateľa bolo povinné preskúmať i splnenie obligatórnej podmienky bezúhonnosti pričom rozhodovala už o druhej žiadosti navrhovateľa o zápis do zoznamu advokátov. O prvej žiadosti bolo rozhodnuté tak, že táto bola zamietnutá rozhodnutím zo dňa 18. 4. 2011, nakoľko bolo zistené, že proti navrhovateľovi bola podaná na Okresnom súde v Ružomberku obžaloba, podľa ktorej sa mal navrhovateľ spolu s ďalšími v obžalobe uvedenými osobami spoločným konaním dopustiť neoprávnene omamnú látku a psychotropnú látku zadovažovať, predávať, inak sprostredkovať a prechovávať, čím mal podľa obžaloby spáchať trestný čin nedovolennej výroby a držby omamnej, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovanie s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona. Krajský súd v Žiline v predmetnej veci rozhodol rozsudkom pod č. k. 21S/56/2011, pričom žaloba bola zamietnutá a o odvolaní rozhoduje Najvyšší súd SR, ktoré konanie nebolo skončené. V predmetnom konaní išlo o druhú žiadosť navrhovateľa do zoznamu advokátov, pričom pri posudzovaní bezúhonnosti nesmú vzniknúť žiadne pochybnosti o tom, či v budúcnosti bude táto osoba schopná dodržiavať pravidlá požadované pri výkone advokácie a vina navrhovateľa bola rozsudkom preukázaná. V tejto súvislosti poukázal odporca aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/6/2011 zo dňa 19. októbra 2011. Zdôraznil, že ust. § 3 ods. 4 Zákona o advokácii nemožno vykladať zúžene s prihliadnutím len na zákonnú fikciu zahlodenia odsúdenia a podľa názoru odporcu charakter trestnej činnosti, pre ktorú bol navrhovateľ odsúdený odôvodňuje záver o pochybnostiach, či bude navrhovateľ v budúcnosti čestne a svedomito vykonávať povolanie advokáta.

Podľa § 11 zákona č. 586/2003 Z. z. v znení účinnom k 11. 11. 2011 proti rozhodnutiu komory o pozastavení výkonu advokácie a o vyčiarknutí zo zoznamu advokátov nie je prípustný opravný prostriedok. Rozhodnutie komory o nezapísaní fyzickej osoby do zoznamu advokátov, o pozastavení

výkonu advokácie advokátovi a o vyčiarknutí advokáta zo zoznamu advokátov okrem vyčiarknutia podľa § 7 ods. 1 písm. e) musí byť odôvodnené a je preskúmateľné súdom.

Najvyšší súd SR vo svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie sp. zn. 6Sžo/65/2008 zo dňa 10. 2. 2009) prijal záver, že návrhom na preskúmanie rozhodnutia SAK súdom je v danom prípade opravný prostriedok podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p.. To, čo odlišuje druhú hlavu od tretej hlavy piatej časti O.s.p. je formálna právoplatnosť rozhodnutia. Neprávoplatné rozhodnutie SAK má byť preto preskúmané podľa tretej hlavy O.s.p. bez ohľadu na to, že procesný inštitút, ktorý takýto prieskum umožňuje, zákonodarca opomenul nazvať. Vzhľadom na uvedené skutočnosti Krajský súd v Žiline preskúmal vec postupom podľa ust. § 250l ods. 1, 2 O.s.p. a nasl. (tretia hlava O.s.p.).

Krajský súd v Žiline v predmetnej veci nariadil termín pojednávania na deň 4. 5. 2012.

Právny zástupca navrhovateľa sa pridrižoval písomne podaného opravného prostriedku.

Právna zástupkyňa odporcu sa pridrižovala napadnutého rozhodnutia vrátane písomného vyjadrenia k opravnému prostriedku.

Krajský súd v Žiline po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v rozsahu danom opravným prostriedkom navrhovateľa mal za to, že rozhodnutie je vecne správne, vo veci bol správne zistený skutkový stav a na takto zistený skutkový stav bol správne aplikovaný zákon.

Podľa § 250l ods. 1 a 2 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov. Pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. komora zapíše do zoznamu advokátov na písomnú žiadosť do dvoch mesiacov odo dňa jej doručenia toho, kto

- a) je plne spôsobilý na právne úkony,
- b) získal vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike 4) alebo má uznaný doklad o vysokoškolskom právnickom vzdelaní druhého stupňa vydaný zahraničnou vysokou školou,
- c) získal najmenej trojročnú prax ako advokátsky koncipient,
- d) zložil advokátsku skúšku,
- e) je bezúhonný,
- f) nemá právoplatne uložené disciplinárne opatrenie vyčiarknutie zo zoznamu advokátov alebo disciplinárne opatrenie vyčiarknutie zo zoznamu koncipientov [§ 56 ods. 2 písm. e)],
- g) nemá uložené disciplinárne opatrenie vyčiarknutie zo zoznamu komerčných právnikov, disciplinárne opatrenie zbavenie notárskeho úradu, disciplinárne opatrenie zbavenie výkonu exekútorského úradu, disciplinárne opatrenie zbavenie výkonu funkcie prokurátora alebo disciplinárne opatrenie odvolanie z funkcie sudcu podľa osobitných predpisov,
- h) nie je v čase zápisu v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu s výnimkou pedagogickej, publicistickej, literárnej, vedeckej alebo umeleckej činnosti a nevykonáva ani činnosť, ktorá je nezlučiteľná s povahou a etickými princípmi advokátskeho povolania,
- i) splnil povinnosti podľa § 12 ods. 3, § 27 a § 28 ods.1,

j) zložil sľub podľa odseku 6.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z. za bezúhonného sa na účely tohto zákona nepovažuje ten, kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, a ak ide o obzvlášť závažný zločin, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestný čin prijímania úplatku, trestný čin podplácania a trestný čin nepriamej korupcie, ani ten, komu bolo odsúdenie za taký trestný čin zahľadené alebo na ktorého sa hľadá, ako keby nebol za taký trestný čin odsúdený podľa osobitného predpisu.

Podľa § 3 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. bezúhonný na účely tohto zákona nie je ani ten, u koho je preukázateľne spochybnené, že bude čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z. bezúhonnosť sa preukazuje odpisom registra trestov nie starším ako tri mesiace.

Krajský súd v Žiline sa nestotožnil s odvolacími dôvodmi uvedenými v opravnom prostriedku navrhovateľa. Stotožnil sa so závermi uvedenými v napadnutom rozhodnutí odporcu. V konaní nebolo sporné, že navrhovateľ bol odsúdený za trestný čin nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b), c), d) vtedy platného a účinného Trestného zákona (zákon č. 140/1961 Zb.) v spolupáchateľstve, pričom za takýto trestný čin mu bol uložený peňažný trest vo výške 10.000,- €, ktorý zároveň navrhovateľ aj zaplatil, a to dňa 11. októbra 2011. Nebolo teda sporným ani to, že uvedené odsúdenie má navrhovateľ zahľadené. Stotožnil sa súd s názorom odporcu, že ak odporcovi bola daná možnosť skúmať bezúhonnosť podľa § 3 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z. odpisom z registra trestov, tak mala komora právomoc pri posudzovaní bezúhonnosti s poukazom na ust. § 3 ods. 4 skúmať aj okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu trestného činu, ktorý bol zahľadený, resp. pri ktorom sa po vykonaní (zaplatení) uloženého peňažného trestu na páchatela hľadá ako keby nebol odsúdený.

Výkon advokátskeho povolania podľa názoru krajského súdu nie je právne nárokovateľný a vzhľadom na jeho povahu je legitímne, keď podmienky prístupu k tomuto povolaniu určí štát vo forme zákona. Zákon o advokácii (č. 586/2003 Z. z.), ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2004 ešte sprísnil podmienky zápisu do zoznamu advokátov, a preto sa teda Krajský súd v Žiline v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením odporcu, že navrhovateľ svojim konaním spochybnil, že by ako advokát čestne a svedomito plnil svoje povinnosti vzhľadom na spáchanie uvedeného trestného činu najmä teda na druh a charakter trestnej činnosti navrhovateľa. Aj podľa názoru krajského súdu nie je možné nad všetky pochybnosti prijať záver, že sa na navrhovateľa je možné hľadiť ako na osobu spoločensky bezúhonnú, ktorá je oprávnená vykonávať advokátsku činnosť. Dikciou ust. § 3 Zákona o advokácii vyplýva povinnosť Slovenskej advokátskej komory zapísať do zoznamu advokátov každého žiadateľa, ktorý splní zákonom stanovené podmienky. Avšak rovnako tak z tohto ustanovenia vyplýva, že posudzovanie jednej z podmienok - bezúhonnosti, je prísne a neobmedzuje sa len na negatívny výpis z registra trestov ako je tomu vo väčšine iných zamestnaní, resp. povolaní, pri ktorých sa preukazovanie bezúhonnosti taktiež vyžaduje, ale zisťuje sa jednak z odpisu registra trestov a dokonca podľa ods. 4 na nesplnenie podmienky bezúhonnosti postačuje preukázateľne spochybnenie čestného svedomitého plnenia si povinnosti advokáta. Takýmto spochybnením a j podľa názoru Krajského súdu v Žiline, môže byť odsúdenie žiadateľa - navrhovateľa v minulosti za trestnú činnosť, ktorú páchal v čase štúdia práva na Právnickej fakulte v Banskej Bystrici a následne aj po skončení predmetného štúdia. Ak teda aj vzhľadom na túto skutočnosť ako osoba už znalá práva si navrhovateľ bol dobre vedomý nezákonnosti a protiprávnosti svojho konania. Podľa názoru súdu na nesplnenie bezúhonnosti v zmysle § 3 ods. 4 stačí preukázateľná spochybnenosť bezúhonnosti, že bude žiadateľ svedomito a čestne plniť si svoje povinnosti advokáta, čo v danom prípade mal súd, a teda aj odporca preukázateľne spochybnené a z tohto dôvodu správne rozhodol, keď žiadateľa nezapísal do zoznamu advokátov. Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou navrhovateľa uvedenou v opravnom prostriedku, že teda spáchanie jeho trestnej činnosti by nemohlo byť posudzované s poukazom na ust. § 3 ods. 4 Zákona o advokácii, ktorý má vychádzať z netrestnej činnosti advokáta, resp. posudzovania. Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodnutie odporcu súd považoval za vecne správne, súladné so Zákomom o advokácii, a preto rozhodnutie odporcu potvrdil.

V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 2Sžo/6/2011 zo dňa 19. 10. 2011.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti potom rozhodnutie odporcu potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia vzhľadom k tomu, že rozhodoval podľa ust. § 250l ods. 2 O.s.p. za použitia ust. § 250k ods. 1 O.s.p., keď v danom prípade má právo na náhradu trov konania len úspešný účastník konania v prípade, keď by bolo rozhodnutie odporcu zrušené. V danom prípade navrhovateľ nebol úspešným účastníkom konania, preto mu nemohla byť náhrada trov konania priznaná. Z uvedených dôvodov zároveň nerozhodol o náhrade trov konania vo vzťahu k odporcovi.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia dvojmo prostredníctvom tunajšieho súdu na Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.